

Franckesche Stiftungen zu Halle

Pauli Manutii Epistolarum Libri XII

Manuzio, Paolo

Lipsiæ, Apud Johann. Herebord. Klosium, Anno 1707.

VD18 11417161

[...] Epist. XV.

Nutzungsbedingungen

Die Digitalisate des Francke-Portals sind urheberrechtlich geschützt. Sie dürfen für wissenschaftliche und private Zwecke heruntergeladen und ausgedruckt werden. Vorhandene Herkunftsbezeichnungen dürfen dabei nicht entfernt werden.

Eine kommerzielle oder institutionelle Nutzung oder Veröffentlichung dieser Inhalte ist ohne vorheriges schriftliches Einverständnis des Studienzentrums August Hermann Francke der Franckeschen Stiftungen nicht gestattet, das ggf. auf weitere Institutionen als Rechteinhaber verweist. Für die Veröffentlichung der Digitalisate können gemäß der Gebührenordnung der Franckeschen Stiftungen Entgelte erhoben werden.

Zur Erteilung einer Veröffentlichungsgenehmigung wenden Sie sich bitte an die Leiterin des Studienzentrums, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

Terms of use

All digital documents of the Francke-Portal are protected by copyright. They may be downloaded and printed only for non-commercial educational, research and private purposes. Attached provenance marks may not be removed.

Commercial or institutional use or publication of these digital documents in printed or digital form is not allowed without obtaining prior written permission by the Study Center August Hermann Francke of the Francke Foundations which can refer to other institutions as right holders. If digital documents are published, the Study Center is entitled to charge a fee in accordance with the scale of charges of the Francke Foundations.

For reproduction requests and permissions, please contact the head of the Study Center, Frau Dr. Britta Klosterberg, Franckeplatz 1, Haus 22-24, 06110 Halle (studienzentrum@francke-halle.de)

[urn:nbn:de:obv:ha33-1-198567](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:obv:ha33-1-198567)

†.

EPIST. XV.

Expostulat cum amico Anonymo, quòd post annum æmum sibi gratulatus sit de Romana migratione; & refutatis quibusdam causis, quas hujus sue tarditatis afferre possit, ponit unam, quam si is eâ uteretur, cogitur admittere. Deinde honores à se non captari scribit.

NB. Amor non finit inter amicos officia numerari.

Cùm tuas literas legere cœpisssem, in quibus mihi amantissimè, quòd ad Urbem migraverim, gratulaberis, primum accusavi tabellariorum incuriam, qui eas tam serò pertulissent: deinde, cùm ad clausulam legendò pervenisssem, liberavi culpà tabellarios, de te cœpi querere, quòd etiam nunc quæro, quid consilii tui fuerit, ut, qui primis diebus, aut etiam primis mensibus adventus mei nullam omnino lætitiæ tuæ significationem dedisses, idem post annum deniq; & eò ampliùs, omissum, antea consilium gratulandi, repetendum putaveris. Neq; enim hanc afferre causam potes, quòd eò tempore minùs commodè se haberent Romanæ res, nunc autem in eo statu sint, ut gratulatione dignæ videantur. Nam contrà, quæ tunc tranquilla latis erant, nunc turbulenta multi putant: ego tamen, ut opto, sic etiam auguror, & spero, fretus infinità summi DEI clementiâ, & consiliis optimis Pii IV. Pontificis, qui publicæ quieti ut consulat, nullum ipse quietis partem capit, omnesq; suas curas intentò semper animò, tum in Ecclesiæ dignitate,

B b 3

tate,

tate, tum in communi salute defigit. At metuebas, ne cœli nobis, præsertim gravioris, obesset insolentia. Esto: tamen hunc dissimulari metum decuit: & ego amicissimò homine gratulante, bonum omen libenter accepissem. Mores hominum fortasse, & consuetudo aulica, & hæc propè quotidia salutandi necessitas occurrebat: me contra, otii cupidum, hujus ignarum ambitiosæ observantiz, quam hic veteres incolæ humanitatem, nos inquilini fucum appellamus, vix putabas hæc probare posse, nedum imitari velle. Quod si ita est, paulisper, mihi tuam in me benevolentiam possum requirere. Partes enim videris eas abjecisse, quas tibi imposuerat amicitia nostra. Tuum erat, idque ego sanè expectabam, vel præceptis erudire me, ad hanc disciplinam aptis; vel si tibi quoque hoc artificii genus incognitum est, hortari saltem, ut Romana studia ne contemnerem, habendamque loci, ac temporis, quod etiam sapientes probaverunt, rationem putarem. Hæc ego, à te omissa, si essem in exigendis officiis paulò severior, & si id pateretur amor in te meus, jure forsitan exposcularem. Sed nihil est tanti: & cupio mihi persuaderi quidvis potius, quam, quò ipse animò erga te sum, eodem te erga me non esse. Ac vide, quam non inique tecum agam, atque adeò quanto æquior in te sim, quam in me ipsum. Ego, si quid in hac scribendi tarditate peccatum est, sæpe id utriusque nostrum pariter adscribo, interdum etiam avertò à te culpam, & in me totam transfero. Nam, si tu hoc dixeris, non abjecisse te officium scribendi, sed igno-

ign
tem
man
sed
seri
fui
nec
gar
ad
am
fer
ter
me
me
Q
ess
pro
qu
da
sec
sap
au
sa
be
nu
ign
tis
gu
m
te
ce

ignoratione rerum mearum distulisse, expectan-
tem quotidie, ut aliquid de meo statu, non ex hu-
manissimi, optimiqve viri, Pauli Saccati sermone,
sed ex meis literis cognosceres: quidquid enim
scripsissem, ad id tuas literas accommodaturum
fuisse: hoc, inquam, si dixeris, in tuto tua causa est:
neque solum excusationem tuam agnoscere co-
gar, & probare, verum etiam, quod contra afferam
ad amovendam à me culpam, fortasse non reperi-
am. Itaque absit omnis querela: &, si quid of-
fensum in hoc genere à nobis est, vicissim alter al-
teri lagiamur. Verus amor, ac summus, quo tu
me, ut opinor, ego certè complexus te sum, nu-
merari inter nos, aut perpendi officia non finit.
Quod si fructum requireret amicitia nostra, quis
esset uberior conscientia mutuae voluntatis? Sed
profectò non requirit; ipsaqve sibi fructus est, se-
que ipsam alit, ac sustinet. Atque equidem recor-
datione ipsa amicorum meorum ita pascor, ut in
secundis rebus nihil jucundius, in adversis hoc
saepe maximum solatium, invenerim. Honores
autem illi, quos tu sperari à me vis, in quo adver-
santur multa, modicè me capiunt. Quid enim ha-
bent, quò melior fiam? quod curandum est u-
num: aut, si hoc non habent, cur expetendi? Cur
igitur hac specie falli me patiar, aciemqve men-
tis, homini à DEO datam, ut à malis bona distin-
guantur, inani splendore praestingvi? Illud opte-
mus potius, ut honesti pulchritudinem, nullà in-
terjecta rerum humanarum nube, contemplari li-
ceat. Quod si assequemur, contemnemus ea, quae